

[Levinsen.]

gaar ledige. Selv om man forstaaer og ogsaa billiger, at de smaa Jordbrugere søger ved Ekstraandtægter at mildne den haarde Kamp, de fører for Tilværelsen, maa det ikke overses, at de Arbejdere, som kun har deres Lønarbejde at leve af, og som herved kastes ud i Ledighed, er endnu vanskeligere stillet. Derfor bør de, hvis Erhverv er Lønarbejde, først og fremmest komme i Betragtning, hvad Landkommunerne i ikke ringe Udstrækning ogsaa bør lægge sig paa Sinde.

Særlig i de senere Aar har vi kunnet spore en anden Tendens hos Landkommunerne, en Tendens til at forbeholde Kommunerens Arbejde for de Arbejdere, der har undladt at indmelde sig i Arbejdsløshedskasserne, medens de, der ved store økonomiske Bidrag har sikret sig Hjælp under Arbejdsløsheden og derved fritaget Kommunerne for væsentlige sociale Forpligtelser, tvinges til at gaa ledige og opbruge deres Understøttelse, og for ganske faa Dage siden har Vestre Landsret endog afsagt en Dom, der synes at godkende dette ejendommelige Forhold. Mig synes det at være den bagvendte Verden, at man straffer de Arbejdere, der med store økonomiske Ofre arbejdsløshedsforsikrer sig selv og derved ogsaa letter Kommunernes Udgifter, ved at tvinge dem til at være ledige og nøjes med mindre Indtægter til Fordel for de Arbejdere, der ikke viser denne Sparsommelighed og synes at mangle denne Ansvarsfølelse overfor sig selv, overfor deres Familie og overfor deres Kommune. Jeg ser ikke rettere, end at denne Maade at behandle de arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere paa, er i Modstrid med Arbejdsløshedsforsikringens Aand, ligesom man ogsaa derved i en ganske urimelig Grad vælter Byrderne over paa de i Forvejen saa stærkt anspændte Arbejdsløshedskasser. Jeg vil derfor gerne henstille til den højtærede Socialminister at undersøge, om der ikke maatte være Basis for at retlede Kommunerne til paa dette Omraade at handle mere i Overensstemmelse med Arbejdsløshedsforsikringens Aand og Hensigt.

Det glæder mig at erfare, at den høje Regering agter at fremsætte et Forslag til Lov om Vinterhjælp for de arbejdsløse; de af den højtærede Statsminister herfor fremførte Grunde kan jeg ganske tiltræde. Ikke mindst ude paa Landet, hvor Lønnen er meget ringe og Arbejdsløsheden til Gengæld saa stor og langvarig, er de arbejdsløses Reserver ganske udtømte, og Hjælp er meget nødvendig. Kommunernes ofte meget karrige

Administration af den sociale Lovgivning, navnlig for Tiden af Loven om midlertidig Hjælp til Kommunerne i Anledning af Arbejdsløsheden, har gjort Forholdene for mangfoldige Lønarbejdere meget fortvivlede. Og selv om mangfoldige Kommuner administrerer denne Lov human og forsvarligt og sikkert ogsaa vil handle i samme Aand ved Administrationen af en Lov om Vinterhjælp, maa dog de ledige frygte for, at et betydeligt Antal Kommuner, tilmed paa Egne, hvor Arbejdslønnen er trykket længst ned, vil administrere en saadan Vinterhjælp paa en saa karrig Maade, at den kun i ringe Udstrækning vil hjælpe der, hvor den største Trang egentlig er til Stede. Jeg henstiller derfor, at Bestemmelserne om denne Vinterhjælp formes saaledes, at Landkommunerne gøres interesserede i at administrere Vinterhjælpen human og retfærdigt med meget stærk Hensyntagen til de fattige ledige Arbejders Kaar ude i Landkommunerne; ellers frygter jeg for, at Vinterhjælpen i mange af de venstrestyrede Kommuner, hvor Kommunalbestyrelserne ikke har Øje for den fortvivlede Stilling, de arbejdsløse paa Landet lever under, ikke vil tilflyde de Arbejdere, der trænger haardest.

Landbruget klager jo stærkt over Krisens Virkninger; det er ogsaa kommet til Orde fra denne Talerstol. Det maa jo ogsaa erkendes, at Krisen slaar haardt, og at Kaarene er meget strenge for de fleste ude paa Landet. Det burde jo egentlig føre til, at man fik noget mere Forstaaelse af hinandens Vanskeligheder. Jeg synes imidlertid her, at de saa stærkt klagende Landmænd i stor Udstrækning glemmer, at der ude paa Landet findes andre Mennesker, som har det endnu værre, og som gennem mange Aar har været stillet netop i de økonomiske Vanskeligheder, som Landmændene nu sukker saa haardt under. Jeg tænker paa Landarbejderne og de Arbejdere i øvrigt, hvis Levevilkaar er underkastet navnlig de venstrestyrede Kommuner og Landmændenes Vilkaarlighed. Landmændene forstaaer jo til fulde det urimelige i, at de skal sælge deres Varer til saa lave Priser, at det ikke levner dem Mulighed for rimelige Levevilkaar. Man kræver nu fra flere Sider Samfundets Foranstaltninger herimod ad forskellige Veje. Jeg synes imidlertid, at der under denne Krise er Anledning til at fremsætte et Par Bemærkninger af anden Art end dem, der hidtil er fremkommet fra Landmændenes Side i denne Sal. Er den Tilstand, Landbruget befinder sig i, egentlig ikke Konsekvensen af Landmændenes egne Standpunkter gennem Aarene, bl. a. deres